

Arrest

nr. 221 257 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE
Hertjen 152 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VAN ELSLANDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2018 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 september 2018 verklaart de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad dat wordt verworpen bij arrest nr. 217 978 van 7 maart 2019.

1.3. Op 7 september 2018 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit betreft de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

*“Mevrouw,
Naam + voornaam: S.,A.
(...)
nationaliteit: Armenië
+ minderjarige zoon:
S.G. (...), °27.03.2001*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

Zij verwoordt deze als volgt:

“De verzoekende partij verzoekt de schorsing en nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten bij ter uitvoering van de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag 9ter en waartegen zij geen beroep heeft ingesteld.

Door echter alleen de zaken aan te vallen die kennelijk bijkomstig lijken te zijn aan de onontvankelijkheidsbeslissing, ontnemt verzoekende partij elke nuttig effect van haar beroep, aangezien geen geschil bestaat omtrent de onontvankelijkheidsbeslissing, op grond waarvan de om het betwiste gebied te verlaten werd afgegeven.

Er moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen belang heeft bij zijn beroep, aangezien " het belang in het voordeel ligt dat na de aangevoerde nietigverklaring leidt tot het verdwijnen van de grief door de ondernomen handeling "(P. LEWALLE, Administrative Litigation, Brussel, Ed. Larcier, 2002, blz. 653, nr. 376).

In geval van de nietigverklaring van de bestreden beslissing en wegens gebrek van de verzoekende partij om de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet aan te vechten of hij geen nieuwe aanvraag indient tot verblijf op basis van een andere machtiging in het licht van een nieuwe procedure, zou verwerende partij geen andere keuze hebben ter uitvoering van de onontvankelijkheidsbeslissing dan het nemen van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wegens de onwettigheid van de huidige verblijfsstatus.”

2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan te allen tijde op een gedwongen wijze worden uitgevoerd. Om die reden alleen al kan het belang bij het beroep niet worden ontzegd.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota, wordt dan ook verworpen.

2.3. De heer G.S. – minderjarig ten tijde van het indienen van het verzoekschrift – is intussen meerderjarig geworden en wordt dus geacht het geding in eigen naam verder te zetten als tweede verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpen verzoekers op:

“SCHENDING VAN artikel 62 van de wet van 5 december 1980 en de artikelen en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van administratieve handelingen, SCHENDING VAN ARTIKEL 7, §1, 1° en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet”

Verzoekers betogen als volgt:

“Eerste onderdeel: Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel werd niet gerespecteerd.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: "Wettelijke basis artikel 7,1,1° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum." In casu werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG. In de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 september 2018 heeft verweerder met geen woord gerept over het schoollopen van de zoon van verzoekster, noch dat de zoon van verzoekster ziek is, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 7 september 2018 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen geldig visum heeft, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde bevel dd. 7 september 2018.

Voorafgaandelijk aan het bevel dd. 7 september 2018 werd verzoekster niet uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over haar levensomstandigheden enz.

Indien verzoekster dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de Politie van Lier, hetzij het Gemeentehuis van Lier, dan had zij meer details kunnen aanvoeren.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

- De minderjarige zoon van verzoekster is ziek. Verzoeker is doofstom, is blind aan 1 oog en vertoont een reactieve depressie.

De behandelingen die moeten gebeuren zijn de oppuntstelling van het gehoor + heelkunde voor verbetering van het gehoor. Er staat een operatie gepland voor december in AZ NIKOLAAS in Sint-Niklaas.

Bovendien moet er verder opvolging gebeuren in de psychiatrie en zal er een opleiding gebarentaal worden opgestart.

Indien de behandeling wordt stopgezet riskeert de zoon van verzoekster permanente doofheid. Permanente mantelzorg is vereist. De minderjarige kan totaal niet voor zichzelf zorgen Het artikel werd zelfs niet vernoemd in het bevel.

Tweede onderdeel: Artikel 7, §1, 1° van de Vreemdelingenwet werd niet gerespecteerd. “

3.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 7, §, 1° van de Vreemdelingenwet schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt ze dat verzoekster – wier zoon op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog minderjarig was – niet in het bezit is van een geldig visum. De bestreden beslissing bevat dus duidelijk de motieven in rechte en in feite waarop ze steunt en laten verzoekers toe zich erop te verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en niet motiveert aangaande de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

3.7. Deze bepaling houdt geen motiveringsplicht in. Wel verplicht ze de verwerende partij om rekening te houden met de erin opgesomde elementen wanneer ze een verwijderingsmaatregel treft. In casu heeft de verwerende partij zich van deze plicht gekwetend. Immers bevindt zich in het administratief dossier een synthesesdocument, opgesteld op 24 augustus 2018 door attaché P.F. waarin onder meer kan worden gelezen:

“1. Gezins-en familieleven: geldt voor het gehele gezin

2. hoger belang van het kind: een verwijdering schaadt het hoger belang van het kind niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten

3. gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst”.

3.8. Verzoekers tonen niet aan dat er sprake is van elementen inzake het gezins- en familieleven waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verzoekers verblijven beiden op illegale wijze in het Rijk, minstens wordt niet aangetoond dat het anders zou zijn. Zij dienen dus beiden het land te verlaten. Er is dus geen sprake van een breuk in het gezinsleven.

3.9. Voor wat betreft het hoger belang van het kind en de kritiek van verzoekster dat de verwerende partij meer bepaald geen rekening heeft gehouden met het schoollopen van haar zoon, dient de Raad erop te wijzen dat verzoeksters zoon thans meerderjarig is en derhalve niet meer schoolplichtig is en evenmin nog kan worden beschouwd als een kind, zodat er geen belang is bij de kritiek dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met bepaalde aspecten inzake het hoger belang van het kind.

3.10. Voor wat betreft de gezondheidstoestand van verzoeker, kunnen verzoekers geen abstractie maken van het feit dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing, een beslissing werd getroffen waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op medische redenen, onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing werd samen met de bestreden beslissing betekend. Verzoekers kunnen bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nogmaals ingaat op de gezondheidstoestand als ze die in een andere – op dezelfde dag getroffen – beslissing reeds beoordeeld heeft.

3.11. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekers verwijzen, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te

worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

3.12. Verzoekers stellen dat indien ze zouden zijn gehoord door de verwerende partij alvorens zij een verwijderingsmaatregel trof, ze toelichting hadden verstrekt over hun *“levensomstandigheden enz.”* Verzoekers laten echter na dit concreet uit te leggen en aan te geven waarom dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

3.13. Verzoekers wijden verder uit over de gezondheidstoestand van verzoeker, doch voor zover dient te worden begrepen dat zij hiermee beogen aan te geven dat indien ze zouden zijn gehoord door de verwerende partij, ze de medische situatie van verzoeker zouden hebben uiteengezet, ziet de Raad niet in hoe dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien de verwerende partij op dezelfde dag op basis van een advies van een arts-adviseur reeds een beslissing tot onontvankelijkheid had getroffen met betrekking tot de aanvraag om verblijfsmachtiging die werd ingediend op grond van de medische situatie van verzoeker, waarin reeds werd opgeworpen dat verzoeker doofstom is, blind is aan één oog, een reactieve depressie vertoont, dat er een risico is op permanente doofheid indien de behandeling wordt stopgezet en dat permanente mantelzorg is vereist. Van een in het verzoekschrift aangekondigde operatie in december 2018 wordt geen bewijs gevoegd bij het verzoekschrift noch wordt daaraan een woord gewijd ter terechtzitting.

3.14. De Raad wijst erop dat het volstaat dat verzoekers, in het kader van voormelde verblijfsaanvraag, nuttig voor hun belangen hebben kunnen opkomen. Uit het arrest Mukarubega van het Hof volgt immers dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70).

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.15. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpen verzoekers op:

“SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL”

Verzoekers betogen als volgt:

“Bovendien voert verzoekster een schending aan van het proportionaliteitsbeginsel conform artikel 10 van de Grondwet evenals een klaarblijkelijk onjuiste beoordeling van de feiten. De beslissing van de staatssecretaris voor migratie en asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken is buitenproportioneel in verhouding met de gevolgen voor verzoekster en wel om volgende redenen:

- *Verzoekster verblijft reeds geruime tijd in België;*
- *Verzoekster betekent geen gevaar voor de openbare orde, noch voor de openbare veiligheid.*

De middelen zijn dan ook voldoende ernstig.”

3.16. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.17. Met hun simpel betoog dat ze reeds sedert lange tijd in België verblijven en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid, tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een overheid die op een disproportionele wijze haar belangen, zijnde het respect voor de immigratiewetgeving afdwingen, laat doorwegen op de belangen van verzoekers die er in se in bestaan om verder te kunnen blijven in België, hoewel hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot niets heeft geleid.

3.18. Verzoekers verwijzen in hun ondersteund betoog naar artikel 10 van de Grondwet. Deze bepaling heeft echter geen uitstaans met het proportionaliteitsbeginsel, vermits deze bepaling voorziet dat er in de Staat geen onderscheid is van standen, dat de Belgen gelijk zijn voor de wet, dat zij alleen tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar zijn, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld en dat de gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd. Een schending van deze bepaling wordt ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA